

[Kirkeministeren]

aktiviteter og til mellemkirkelige kontakter, mens det andre steder sikkert vil være sådan, at man ikke vil lægge særlig vægt på det. Det vil jeg gerne have lagt til rette på en sådan måde, at det bliver så frivilligt og så åbent som overhovedet muligt. Men at det i et enkelt menighedsråd et enkelt sted skulle kunne komme til at belaste budgettet mere, end det har gjort i finansåret før, kan og vil jeg ikke stå og sige nej til, for det kan man ikke sige noget om på dette sted, og det har Folketinget heller ikke noget at gøre med.

Må jeg om de synodale tilbøjeligheder, som det jo hedder med et fagudtryk – altså at dette her skulle være begyndelsen til, at nogle nu skulle udtale sig på den danske folkekirkens vegne – sige, at jeg ikke har hjemmel til, ikke har lyst til og ikke har ønske om at bede nogen mennesker med folkekirkeligt engagement om ikke at udtale sig. Enhver præst, enhver biskop, enhver provst må inden for det præsteløftes ramme, som han/hun har aflagt, sige, mene og gøre, hvad han eller hun ønsker. Det er sådan, sådan har det hele tiden været, og sådan er det fortsat, at ingen af disse mennesker – eller andre for den sags skyld: folketingsmedlemmer, kirkeministre – kan udtale sig på den danske folkekirkens vegne. Og det er klart understreget i de bemærkninger, der følger lovforslaget. Jeg bliver derfor også nødt til at sige, at jeg er enig med fru Merete Aarup, når hun siger, at de, der nu vender sig imod forslaget og går så stærkt ind i netop denne argumentation, gør det, enten fordi de opstiller et billede af noget, de gerne vil argumentere imod, eller fordi de ikke har læst bemærkningerne helt til ende.

Derfor vil jeg også gerne advare imod bemærkningen om, at brede kredse i den danske folkekirke protesterer mod det foreliggende lovforslag. Hvis »brede kredse« skal opfattes som dækkende for meningerne i den danske folkekirke, vil jeg advare Folketinget og Folketingets partier imod at bruge argumentationen. Der er mennesker, som er principielt og fundamentalt uenige i det, der står i lovforslaget. Det er ærlig snak, og jeg er enig med de ordførere, der har sagt, at det bør vi åbent og tydeligt drøfte i Folketingets Kirkeudvalg, og jeg er klar til at deltage i den del af drøftelsen, som udvalget måtte ønske. Men jeg advarer imod, at man formulerer det sådan, at brede kredse i den danske folkekirke protesterer mod lovforslaget.

Jeg skal til hr. Larsen-Ledet sige: Med hensyn til tempoet skal jeg gerne bekræfte, at jeg gerne ser lovforslaget gennemført hurtigt – helst i dag – men både de bemærkninger, der er faldet her i salen, og de reaktioner, der har været, giver mig også belæg for at sige, at drøftelsen skal være grundig og ordentlig. Jeg tror, hr. Larsen-Ledet rejser spørgsmålet, fordi der jo i dette lovforslag står, at det skal træde i kraft den 1. april 1989. Jeg er imidlertid klar til at abstrahere fra den dato i drøftelsen. Jeg skal til gengæld sige, at jeg meget gerne ser både det forrige og dette forslag gennemført på denne side af sommerferien.

Til sidst skal jeg blot sige, at jeg ligesom, jeg tror, jeg kan sige alle mine forgængere lægger megen vægt på, at vi får gennemført dette og det forrige lovforslag med bred tilslutning i Folketinget. Jeg ville være ked af, at vi skulle skabe kirkelovgivning med ganske få stemmers overvægt. Derfor håber jeg – og efter de faldne bemærkninger tror jeg det også – at det vil være muligt at opnå meget bred tilslutning. Og det siger jeg tak for.

(Kort bemærkning).

Jette Pors (CD):

Jeg kan berolige kirkeministeren og andre, som måtte være i tvivl, med, at det ikke ligger til mig at springe de sidste sætninger over, når jeg læser et lovforslag eller bemærkningerne til det. Jeg kan forsikre, at de er læst til sidste punktum.

Men jeg havde ikke været i Folketinget mange dage, før jeg blev klar over, at lovforslag ikke altid er så lette at gennemskue. Artikler, henvendelser og kontakter, jeg selv har taget, fortæller mig, at der er bekymring både inden for kirkens egne kredse og blandt medlemmer af folkekirken vedrørende disse forhold. Jeg er glad for at høre kirkeministeren selv sige, at intentionen i hvert fald ikke er, at vi skal til at have tillidsmænd i kirken, ligesom vi har det i fagbevægelsen – uden i øvrigt at sammenligne de to organisationer. Det var jeg glad for at høre, og det agter jeg i hvert fald at holde kirkeministeren fast på.